

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžp/29/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201747
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011201747.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Žilinský samosprávny kraj, so sídlom Ul. Komenského 48, Žilina, IČO: 37808427, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody 6, Bratislava, za účasti: R. A., bytom F. X. U., zastúpený advokátkou JUDr. Elenou Štefančíkovou, so sídlom Advokátskej kancelárie Prielohy 1012/1C Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 2011/2930/V-1262-2/Pi zo dňa 17. augusta 2011, o odvolaní žalovaného a účastníka konania R. A. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 211/2011-33 zo dňa 28. júna 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 211/2011-33 zo dňa 28. júna 2013 z m e ň u j e tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 4S 211/2011-33 zo dňa 28. júna 2013 rozhodnutie žalovaného č. 2011/2930/V-1262-2/Pi zo dňa 17. augusta 2011 v spojení s rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2011/00505/AJA zo dňa 6. mája 2011 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku a vec mu vrátil a na ďalšie konanie. Účastníkom náhrada trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného, uvedené v záhlaví tohto rozsudku, mal z administratívneho spisu preukázané, že návrh žalobcu zo dňa 16. septembra 2010 vo veci dočasného obmedzenia vlastníckeho práva účastníka k pozemkom už vyššie špecifikovaným v prospech navrhovateľa - žalobcu pre stavbu „O. Z./XXX U. - obchvat" prvostupňový vyvlastňovací správny orgán zamietol dňa 6. mája 2011 rozhodnutím č. 2011/00505/AJA; hlavným argumentom odôvodnenia bola skutočnosť, že územné rozhodnutie č. 2001/02071/OU-ŽP/Za zo dňa 28. septembra 2001, právoplatné dňa 2. apríla 2002 na predmetnú stavbu stratilo platnosť dňa 31.12.2010 a nie je platným dokladom, na základe ktorého

možno uskutočňovať vyvlastnenie pozemkov pre účely zamýšľanej stavby; na odvolanie žalobcu žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu rozhodnutím č. 2011/2930/V-1262-2/Pi zo dňa 17. augusta 2011 tvrdiac, že neboli dané podmienky pre rozhodnutie podľa § 40 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (stavebný zákon), keďže o predĺžení lehoty platnosti územného rozhodnutia nebolo rozhodnuté pred jej uplynutím. Z administratívneho spisu súd ďalej zistil, že platnosť daného územného rozhodnutia o umiestnení líniovej stavby bolo prvýkrát predĺžené do 2. marca 2008, druhýkrát do 31. decembra 2010 rozhodnutím č. 1877/2009/Dv zo dňa 29. decembra 2009, právoplatné dňa 3. februára 2010.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného posudzoval v zmysle právnych noriem ustanovených v § 40 ods. 1, 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon).

Podľa názoru krajského súdu z citovaných ustanovení stavebného zákona vyplýva, že pokiaľ je pred uplynutím doby platnosti územného rozhodnutia podaná žiadosť o jej predĺženie, potom je postup žiadateľa v súlade s citovaným predpisom. Názor žalovaného a tiež prvostupňového správneho orgánu, že o predĺžení platnosti územného rozhodnutia musí byť právoplatne rozhodnuté ešte pred uplynutím doby platnosti predĺžovaného rozhodnutia krajský súd považoval za neudržateľne rozširujúci výklad stavebného zákona. Poukázal na to, že pri takomto výklade by nebolo reálne (ani pri akceptácii všetkých druhov súvisiacich zákonných lehôt) možné určiť s akým predstihom pred uplynutím doby platnosti predĺžovaného rozhodnutia má žiadateľ žiadosť podať. Krajský súd tiež nemal pochybnosti o tom, že pokiaľ by zákonodarcu chcel spojiť s podaním žiadosti o predĺženie platnosti územného rozhodnutia dôsledky, ktoré by mali vplyv na jeho platnosť, potom by ich stanovil výslovne, majúci za to, že pokiaľ ich však nestanovil, potom ich správny orgán nemôže nad rámec zákona aplikovať v neprospech účastníka správneho konania.

Krajský súd konštatoval, že v preskúmanej veci lehota platnosti územného rozhodnutia bola určená do 31. decembra 2010 (rozhodnutím č. 1877/2009/Dv zo dňa 29. decembra 2009, toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 3. februára 2010) a návrh na obmedzenie vlastníckeho práva bola podaná dňa 16. septembra 2010, t. j. v čase platnosti územného rozhodnutia, poukazom na to, že v § 40 ods. 1 stavebného zákona je výslovne stanovený následok samotného podania napr. aj o obmedzenie vlastníckeho práva za účelom realizácie zamýšľanej stavby, a to, že územné rozhodnutie ne stráca platnosť a v § 40 ods. 3 stavebného zákona sa účinky podanej žiadosti na dobu platnosti územného rozhodnutia výslovne neuvádzajú.

Krajský súd zastával názor, že z uvedenej argumentácie vyplýva, že podanie účastníka prerušilo plynutie lehoty platnosti územného rozhodnutia, a preto neobstoí názor žalovaného, že v danom prípade nebolo možné vyhovieť žiadosti žalobcu, keďže bolo v rozhodnom čase už územné rozhodnutie neplatné. Argumentáciu žalobcu krajský súd uznal za dôvodnú, a preto napadnuté rozhodnutie spolu s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi ich nepriznal, keďže si ich neuplatnil a pribratému účastníkovi konania ich nepriznal z dôvodov, že mu ich zákon nepriznáva.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolali žalovaný a účastník konania R. A.. Žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Žalovaný alternatívne žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 221 ods. 1, 2 O.s.p..

V dôvodoch odvolania žalovaný namietal, že súd prvého stupňa podľa jeho právneho názoru dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že Stavebný úrad o žiadosti na predĺženie platnosti územného rozhodnutia rozhoduje v procesnom konaní podľa príslušných ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní s výnimkami stanovenými stavebným zákonom, v rámci ktorého posudzuje predovšetkým skutočnosť, či existujú dôvody na predĺženie platnosti územného rozhodnutia, dovodiac, že nemožno rozhodnúť o predĺžení platnosti rozhodnutia, ktoré stratilo platnosť s tým, že samotné podanie žiadosti pred uplynutím lehoty platnosti automaticky nepredlžuje dobu platnosti územného rozhodnutia a ani neprerušuje jej plynutie, majúci za to, že po uplynutí času platnosti územné rozhodnutie

stráca platnosť. Konštatoval, že uvedená lehota je prekluzívna, nie procesná, nemožno ju nijakým spôsobom po jej uplynutí predĺžiť a zákon s jej uplynutím spája zánik platnosti územného rozhodnutia, tzn., že navrhovateľ musí o predĺženie platnosti územného rozhodnutia požiadať v lehote, ktorá umožní ešte počas platnosti územného rozhodnutia právoplatne ukončiť konanie o jeho predĺžení. Vzhľadom na uvedené sa žalovaný nestotožnil s názorom Krajského súdu v Bratislave, že podanie žiadosti o predĺženie lehoty platnosti územného rozhodnutia má za následok prerušenie lehoty platnosti územného rozhodnutia. Poukázal na to, že z ustanovení stavebného zákona, ktoré citoval, vyplýva, že ďalšou z možností, ktorou môže stavebník zabrániť tomu, aby územné rozhodnutie nestratilo platnosť je, aby v stanovenej lehote podal kvalifikovanú žiadosť o stavebné povolenie, pričom k žiadosti o stavebné povolenie musí stavebník už preukázať, že má vlastnícke alebo iné právo k pozemku alebo k stavbe vysporiadané. Ďalej uviedol, že v konkrétnom prípade sa žalobca však iba pokúšal pred uplynutím lehoty platnosti územného rozhodnutia získať právo k predmetným pozemkom vyvlastnením (v danom prípade dočasným obmedzením vlastníckeho práva) z čoho vyplýva, že vlastnícke alebo iné právo neboli preukázané v územnom konaní a v čase podania návrhu na dočasné obmedzenie vlastníckeho práva nebola zo strany žalobcu podaná ani žiadosť o stavebné povolenie, ktorá by zabránila strate platnosti územného rozhodnutia na predmetnú stavbu. Argumentoval, že platnosť územného rozhodnutia nebola zachovaná ani podaním žiadosti o stavebné povolenie. Žalovaný ďalej konštatoval, že v konkrétnom vyvlastňovacom konaní obe správne orgány v zmysle príslušných ustanovení stavebného zákona skúmali súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania vo vzťahu k zákonnému vymedzenému účelu na základe cit. územného rozhodnutia, pričom správne zistili, že cit. územné rozhodnutie stratilo platnosť, a preto nemôže byť v žiadnom prípade relevantným podkladom v uvedenom vyvlastňovacom konaní.

V dôvodoch odvolania účastník konania R. A. tiež namietal, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal a ani sa nijak nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a vedľajšieho účastníka. Dôvodil, že prvostupňový súd svoje tvrdenie a názor riadne nevysvetlil, logicky nevyargumentoval a ničím ho nepodložil. Argumenty žalovaného a príbratého účastníka vyhodnotil len stroho, a to, že „názor je neutržateľný“. Tvrdil, že krajský súd pri výklade ustanovení právneho predpisu by síce mal vychádzať z jeho výslovného znenia, avšak nemal by podľaňnúť akejkolvek svojvôli, ale svoj výklad by mal založiť na logickej argumentácii. Poukazom na znenie § 40 ods.1 stavebného zákona, ktoré citoval, položil otázku, že v odseku 1 zákonodarca priamo uviedol podmienky, za ktorým napríklad rozhodnutie o umiestnení stavby nestráca platnosť a v nasledovnom spornom odseku 3 takúto úpravu opomenul. Dôvodil, že prirodzeným výkladom a vysvetlením je, že tam, kde zákonodarca chcel upraviť spočívanie lehoty na uplynutie platnosti, toto spočívanie t.j. „nestráca však platnosť“ uviedol a tam, kde takýto úmysel nemal, túto úpravu neuviedol, majúť za to, že úmyslom zákonodarcu bola úprava, kedy platnosť územného rozhodnutia zaniká priamo zo zákona, čiže uplynutím času, na ktorý bolo vydané a podaním žiadosti o predĺženie uplynutie platnosti územného rozhodnutia nespočíva, považujúc názor krajského súdu za neutržateľný. Ďalej uviedol, že ako príbratý účastník považuje za potrebné brániť svoje vlastnícke právo nie len týmto odvolaním voči predmetnému rozsudku krajského súdu, ale aj na súdoch s medzinárodnou pôsobnosťou.

Žalobca k odvolaniu žalovaného sa vyjadril tak, že navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil v celom rozsahu. Zastával právny názor, že tým, že včas t.j. pred uplynutím lehoty platnosti územného rozhodnutia podal žiadosť o predĺženie času platnosti tohto rozhodnutia, došlo k spočívaniu lehoty platnosti územného rozhodnutia t. j. k prerušeniu jej plynutia. Uviedol, že územné rozhodnutie č. 2001/02071/OU-ŽP/Za zo dňa 28. septembra 2001, ktorého sa predĺženie platnosti týka, je teda podľa jeho názoru naďalej platné a nejedná sa o neexistujúci právny akt a ako také bolo a naďalej je v súlade s § 110 ods. 2 stavebného zákona spôsobilým podkladom pre vyvlastňovacie konanie resp. pre pokračovanie vo vyvlastňovacom konaní.

K odvolaniu žalovaného sa účastník konania pán R. A. vyjadril tak, že v celom rozsahu sa stotožňuje s názorom žalovaného, uvedeným v jeho odvolaní, majúť za to, že názor žalovaného je založený na logickom výklade stavebného zákona, keď jednoznačne, logicky a priamo vysvetlil svoj názor a tento podporil ja aplikačnou praxou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaných odvolaní (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 1), a dospel k záveru, že odvolania sú dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa rozhodnutie žalovaného č. 2011/2930/V-1262-2/Pi zo dňa 17. augusta 2011 v spojení s rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2011/00505/AJA zo dňa 6. mája 2011 zrušil a vec mu vrátil a na ďalšie konanie. Žalovaný preskúmvaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 6. mája 2011 zamietol návrh žalobcu zo dňa 16. septembra 2010 vo veci dočasného obmedzenia vlastníckeho práva účastníka k predmetným pozemkom v prospech navrhovateľa - žalobcu, pre stavbu „O. Z./XXX U. - obchvat“. A preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania im predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým bol s konečnou platnosťou zamietnutý návrh žalobcu na dočasné obmedzenie vlastníckeho práva účastníka k pozemkom v prospech žalobcu pre stavbu „O. Z./XXX U. - obchvat“ podľa stavebného zákona.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis a dospel k záveru, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu majúce za následok ich nesprávne právne posúdenie a nesprávne rozhodnutie vo veci.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmvajúc súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, ktorého súčasť tvoril administratívny spis, zistil, že predmetom konania Krajského stavebného úradu v Žiline bol návrh žalobcu - Žilinského samosprávneho

kraja zo dňa 13. septembra 2010 doručený úradu dňa 16. september 2010, ktorým sa žalobca ako navrhovateľ začatia správneho konania domáhal obmedzenia vlastníckeho práva k pozemkom, v návrhu špecifikovaných.

Z dôvodov návrhu vyplýva, že žalobca ako účel obmedzenia vlastníckeho práva uviedol obmedzenie vlastníckeho práva vo verejnom záujme v zmysle § 108 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona pre výstavbu a správu diaľnic ciest a miestnych komunikácií vrátane zriadenia ich ochranných pásiem podľa osobitných predpisov - „O. Z./XXX U. - obchvat“; ako osobu, voči ktorej smeruje obmedzenie vlastníckeho práva označil - R. A., bytom ul. F. X. U.; ďalej opísal skutkový stav, že na výstavbu stavby „O. Z./XXX U. - obchvat“ bolo Okresným úradom v Žiline odbor ŽP vydané rozhodnutie o umiestnení stavby č. 2001/02071/OÚ- ŽP/Za zo dňa 28. septembra 2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2. apríla 2002, obec Belá vydala rozhodnutia o predĺžení jeho platnosti č. j. 1506/2005/Dv zo dňa 2. marca 2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2. marca 2005 a č. j. 1877/2009/Dv zo dňa 29. decembra 2009 ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 3. februára 2010; v návrhu označil pozemky podľa údajov z katastra a navrhovaný rozsah, v akom sa má vlastnícke právo k pozemkom obmedziť na základe geometrického plánu zo dňa 4. marca 2010 č. 43665225-11/2010 overeného Správou katastra Žilina pod č. 376/2010 dňa 16. marca 2010 vyhotoveného Z. J. Y.-Geodetické práce, Pod sadom 774/27 Žilina; v návrhu ďalej uviedol, že obmedzenie vlastníckeho práva platí na dočasné obdobie od vstupu dodávateľa stavebných prác na pozemky t. j. od odovzdania staveniska dodávateľovi stavebných prác do uzatvorenia riadnej kúpnej zmluvy, resp. vyvlastnenia pre trvalý záber; navrhovateľ vyslovil názor že sú splnené podmienky pre obmedzenie vlastníckych práv k pozemkom z dôvodu, že sa jedná o verejnoprospešnú stavbu „O. Z./XXX U. - obchvat“, ktorej výstavbu a správu nie je možné realizovať iným spôsobom s poukazom na to, že pokus o získanie práva k pozemkom ostal bezvýsledným, nakoľko vlastníci dotknutých nehnuteľností p. A. na list Žilinského samosprávneho kraja zo dňa 3. júna 2010, ktorým mu bol doručený návrh na uzavretie zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, reagoval listom zo dňa 30. júna 2010 v tom zmysle, že neprístupuje k návrhu na uzavretie zmluvy ani nenavrhol iné riešenie, ktoré by umožňovalo zrealizovať dotknutú cestnú stavbu v súlade s vydaným územným rozhodnutím; záverom v návrhu uviedol, že navrhuje vykonať konanie o obmedzenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - pozemkom a aby príslušný stavebný úrad obmedzil vlastnícke právo pána A. k dotknutým nehnuteľnostiam - pozemkom za náhradu.

Krajský stavebný úrad v Žiline rozhodnutím zo dňa 6. mája 2011 č. 2011/00505/AJA návrh navrhovateľa - žalobcu, na obmedzenie vlastníckeho práva zamietol z dôvodu, že nie sú splnené podmienky pre obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 110 ods. 2 stavebného zákona.

Proti uvedenému rozhodnutiu sa odvolal navrhovateľ - Žilinský samosprávny kraj, o ktorom odvolaní rozhodol žalovaný - Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 17. augusta 2011 č. 2011/2930/V-1262-2/Pi (rozhodnutie napadnuté žalobou) tak, že odvolanie navrhovateľa Žilinského samosprávneho kraja zamietol a rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2011/00505/AJA zo dňa 6. mája 2011 potvrdil.

Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na právnu úpravu ustanovenú v § 40 ods. 1, 3 stavebného zákona v spojení s § 110 ods. 1, 2 tohto zákona a v spojení s § 3 ods. 2, s § 32 ods. 1 a § 34 ods. 1 správneho poriadku, ktoré právne normy citoval, konštatoval, že závažnou právnou otázkou v danej veci je, či v prípade, ktorý je predmetom tohto rozhodovania bolo možné vydať rozhodnutie o vyvlastnení, ktoré v intenciách § 110 ods. 2 stavebného zákona musí byť vydané na podklade právoplatného územného rozhodnutia o umiestnení stavby; ďalej poukazuje na skutkové zistenia v danej veci konštatoval, že územné rozhodnutie vydané Stavebným úradom obcou Belá č. 2001/0271/OÚ-ŽP/Za zo dňa 28. septembra 2000 stratilo platnosť 31. decembra 2010; uviedol, že v uvedenej veci nie je rozhodujúce, či rozhodnutie Stavebného úradu obce Belá č. 1877/2009/Dv zo dňa 29. decembra 2009 je alebo nie zákonné, pretože toto rozhodnutie už stratilo platnosť a určujúcim je právna skutočnosť, že územné rozhodnutie stratilo platnosť pred tým, než sa stihlo vo veci vydať právoplatné rozhodnutia o vyvlastnení; záverom uviedol, že súčasný právny stav týkajúci sa územného rozhodnutia, ktoré stratilo platnosť je nezvratným a takúto materiálnu vlastnosť, ktorou rozhodnutie uplynutím lehoty stratilo, nemožno dodatočne konvalidovať; žalovaný po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa konštatoval, že po vyhodnotení dôvodov uvedených v rozhodnutí krajského stavebného úradu ako aj dôvodov uvedených v odvolaní nezistil dôvod na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia krajského stavebného úradu Žilina, ako aj že nezistil nesúlad napadnutého rozhodnutia so všeobecne

záväznými právnymi predpismi.

Podľa § 108 ods. 1 stavebného zákona pozemky, stavby a práva k nim, potrebné na uskutočnenie stavieb alebo opatrení vo verejnom záujme, uvedených v odseku 2, možno vyvlastniť alebo vlastnícke práva k pozemkom a stavbám možno obmedziť (§ 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka) rozhodnutím stavebného úradu (ďalej len "vyvlastniť").

Podľa § 110 ods. 1, 2, 3 stavebného zákona vyvlastniť možno len vtedy, ak cieľ vyvlastnenia nemožno dosiahnuť dohodou alebo iným spôsobom.

Vyvlastnenie musí byť v súlade s cieľmi a zámermi územného plánovania a ten sa dokazuje územným rozhodnutím. Pokiaľ účel, na ktorý sa vyvlastňuje, nevyžaduje vydanie územného rozhodnutia, skúma sa súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania priamo vo vyvlastňovacom konaní.

Vyvlastnenie sa môže uskutočniť len v nevyhnutnom rozsahu. Ak možno účel vyvlastnenia dosiahnuť iba obmedzením práva, nemožno právo odňať v plnom rozsahu. Ak sa vyvlastnením prevádza vlastnícke právo iba k časti pozemku alebo sa obmedzuje iné právo k pozemku alebo stavbe a vlastník alebo iný oprávnený by nemohol využívať zostávajúcu časť pozemku alebo obmedzené právo k pozemku alebo stavbe, prípadne by ich mohol užívať len s neprimeranými ťažkosťami, rozšíri sa vyvlastnenie aj na zostávajúcu časť, pokiaľ o to vlastník alebo iný oprávnený požiada.

Podľa § 32 stavebného zákona umiestňovať stavby, meniť využitie územia a chrániť dôležité záujmy v území možno len na základe územného rozhodnutia, ktorým je a) rozhodnutie o umiestnení stavby, b) rozhodnutie o využití územia, c) rozhodnutie o chránenom území alebo o ochrannom pásme, d) rozhodnutie o stavebnej uzávere.

Podľa § 39 stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 40 ods. 1, 3, 4 stavebného zákona rozhodnutie o umiestnení stavby a rozhodnutie o využití územia platí dva roky odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť a rozhodnutie o umiestnení líniovej stavby platí tri roky odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť, ak stavebný úrad neurčil v odôvodnených prípadoch dlhšiu lehotu; nestráca však platnosť, pokiaľ bola v týchto lehotách podaná žiadosť o stavebné povolenie alebo o povolenie na terénne úpravy, práce a zariadenia podľa tohto zákona (§ 71 ods. 1), alebo ak sa začalo s využitím územia na určený účel.

Čas platnosti územného rozhodnutia môže stavebný úrad predĺžiť na žiadosť navrhovateľa, ak ju podal pred uplynutím lehoty. Čas platnosti rozhodnutia o stavebnej uzávere ani po predĺžení nesmie presiahnuť päť rokov odo dňa, keď územné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Čas platnosti územného rozhodnutia nemožno predĺžiť, ak bol na to isté územie schválený územný plán zóny, ktorý rieši predmet územného rozhodnutia.

Územné rozhodnutie je záväzné aj pre právnych nástupcov jeho navrhovateľa a ostatných účastníkov územného konania.

Podľa § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy

príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 1, 2, 4 Správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods. 1, 2 správneho poriadku).

Odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v konaní postupoval náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistil riadne skutočný stav v súčinnosti s účastníkmi konania, skutkové zistenia a právne závery náležite odôvodnil v dôvodoch rozhodnutia, v preskúmvanej veci rozhodol skutkovo správne a v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov žalovaný ako odvolací správny orgán v danej veci rozhodol zákonne, keď prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol.

Podmienky na umiestnenie stavby sú výsledkom zosúladenia rôznych záujmov v území s prihliadnutím na budúce účinky stavby v území najmä z hľadiska ochrany životného prostredia, súladu urbanisticko architektonického riešenia stavby s okolím, určenia polohy stavby na pozemku aj vzhľadom k susedným stavbám, pričom stavebný úrad je povinný pri vydávaní rozhodnutia prihliadať osobitne na vymedzené požiadavky vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy. Predpokladom vydania rozhodnutia o umiestnení stavby v zmysle § 39a ods. 1, 2 stavebného zákona, je zistenie stavebným úradom v územnom konaní, či sú splnené zákonné podmienky ustanovené v §§ 32 a nasl. stavebného zákona. V zmysle § 37 stavebného zákona v územnom konaní stavebný úrad sleduje verejné záujmy, a súčasne skúma, či sú splnené zákonné podmienky ustanovené v § 38, teda sleduje ochranu vlastníckych práv. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 38 je povinnosťou navrhovateľa predložiť stavebnému úradu listiny preukazujúce jeho vlastnícke právo alebo iné právo k pozemkom, ku ktorým žiada vydať územné rozhodnutie o umiestnení stavby a pokiaľ mu k týmto pozemkom nesvedčí takéto právo, preukázať splnenie zákonného dôvodu (navrhovaný účel pozemku) pre vyvlastnenie pozemku, na ktorom má byť umiestnená stavba na základe rozhodnutia stavebného úradu o jej umiestnení. V územnom rozhodnutí stavebný úrad vymedzí územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, pričom ide predovšetkým o ochranu verejných záujmov v území, čo však neznamená, že stavebný úrad rešpektovať aj záujmy právnických alebo fyzických osôb, ktorých práva alebo právom chránené záujmy by mohli byť budúcou stavbou dotknuté. Rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, stavba na ňom sa umiestňuje a určujú sa podmienky pre umiestnenie stavby. Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 40 ods.1 stavebného zákona stanovuje lehotu platnosti územného rozhodnutia a v právnej norme ustanovenej v § 40 ods. 3 stanovuje právomoc stavebného úradu čas platnosti územného rozhodnutia predĺžiť na žiadosť navrhovateľa, ak ju podal pred uplynutím lehoty, pokiaľ to umožňuje územnoplánovacia dokumentácia alebo iné podklady pre územné rozhodnutie alebo podmienky v území. Pokiaľ zákonodarca v uvedenej právnej norme ustanovuje možnosť predĺžiť čas platnosti pôvodného právoplatného územného rozhodnutia treba vychádzať z konkrétnych okolností prípadu podmieňujúcich dôvodnosť predĺženia času platnosti pôvodného územného rozhodnutia.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 108 ods.1 stavebného zákona zveruje tiež do právomoci stavebného úradu vyvlastnenie vlastníckeho práva k pozemkom a stavbám alebo obmedzenie vlastníckeho práva k pozemkom a stavbám pokiaľ je to potrebné na uskutočnenie stavieb alebo opatrení vo verejnom záujme. Zákonodarca predpokladá možnosť vyvlastnenia len vtedy, ak cieľ vyvlastnenia nemožno dosiahnuť dohodou alebo iným spôsobom (§ 110 ods. 1 stavebného zákona). Súčasne zákonodarca v právnej norme § 110 ods. 2 stavebného zákona ustanovuje podmienku vyvlastnenia tak,

že vyvlastnenie vlastníckeho práva k pozemkom a stavbám musí byť v súlade s cieľmi a zámermi územného plánovania a ten sa dokazuje územným rozhodnutím.

Odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd konštatuje: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

Inštitút vyvlastnenia alebo obmedzenia vlastníckeho práva v zmysle právnej úpravy §§ 108 a nasl. stavebného zákona v spojení s inštitútom územného konania v zmysle právnej úpravy §§ 32-42 stavebného zákona predstavuje mimoriadne zložitý proces, najmä ak ide o rozsiahle stavby ako je aj v danom prípade cesta, výsledkom, ktorého je rozhodnutie o vyvlastnení alebo obmedzení vlastníckeho práva, podmieneného rozhodnutím o umiestnení stavby na základe objektívnych okolností platných v čase platnosti vydaného rozhodnutia o umiestnení stavby, z ktorých dôvodov je potrebné pri zmene podmienok, ktoré vyšli najavo následne ako nové okolnosti za účelom realizácie budúcej stavby, postupovať v súlade s právnou úpravou stavebného zákona platnou v čase rozhodovania vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy vyvlastnenia v spojení s právnou úpravou územného konania, pričom správne orgány, ktorým zákonodarcia zveril do právomoci konať a rozhodovať o vyvlastnení alebo obmedzení vlastníckeho práva podľa stavebného zákona, sú súčasne viazané konať a rozhodnúť na základe návrhu navrhovateľa (§ 112 ods.2 stavebného zákona) a v jeho rozsahu.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že v danom prípade žalobca - Žilinský samosprávny kraj návrhom zo dňa 13. septembra 2010 doručeným Krajskému stavebnému úradu v Žiline dňa 16. septembra 2010 sa ako navrhovateľ domáhal začatia správneho konania obmedzenia vlastníckeho práva k pozemkom, v návrhu špecifikovaných a navrhoval, aby príslušný stavebný úrad obmedzil vlastnícke právo pána A. k dotknutým nehnuteľnostiam - pozemkom za náhradu, uvádzajúc účel obmedzenia vlastníckeho práva vo verejnom záujme v zmysle § 108 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona pre výstavbu a správu diaľnic ciest a miestnych komunikácií vrátane zriadenia ich ochranných pásiem podľa osobitných predpisov - „O. Z./XXX U.- obchvat“.

Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, ktoré nie sú medzi účastníkmi ani sporné, je ďalej zrejmé Okresným úradom v Žiline odbor ŽP bolo vydané rozhodnutie o umiestnení stavby č. 2001/02071/OÚ- ŽP/Za zo dňa 28. septembra 2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2. apríla 2002, obec Belá vydala rozhodnutia o predĺžení jeho platnosti č. j. 1506/2005/Dv zo dňa 2. marca 2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2. marca 2005 a č. j. 1877/2009/Dv zo dňa 29. decembra 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 3. februára 2010, tak, že platnosť územného rozhodnutia bola predĺžená ku dňu 31. decembra 2010.

Vychádzajúc z uplatneného návrhu navrhovateľa - Žilinský samosprávny kraj, žalobcu, ktorým rozsahom bol stavebný úrad viazaný, predmetom správneho konania v danej veci bol uplatnený nárok navrhovateľa na obmedzenie vlastníckeho práva pána A. k dotknutým nehnuteľnostiam - pozemkom za náhradu z dôvodu verejného záujmu v zmysle § 108 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona pre výstavbu stavby - „O. Z./XXX U.- obchvat“.

V súlade s právnou úpravou ustanovenou v právnej norme § 108 ods.1 stavebného zákona stavebný úrad môže rozhodnutím vyvlastniť alebo obmedziť vlastnícke právo k pozemkom a stavbám ak je to potrebné na uskutočnenie stavieb alebo opatrení vo verejnom záujme a to na základe návrhu v zmysle § 112 ods. 2. Vyvlastnenie musí byť v súlade s cieľmi a zámermi územného plánovania a ten sa dokazuje územným rozhodnutím (§ 110 ods. 2).

Vzhľadom k uvedenému pokiaľ teda žalobca ako navrhovateľ v danom prípade sa návrhom domáhal obmedzenia vlastníckeho práva k predmetným dotknutým nehnuteľnostiam z dôvodu verejného záujmu spočívajúceho v realizácii stavby „O. Z./XXX U.- obchvat“ bolo povinnosťou stavebného úradu skúmať splnenie podmienky verejného záujmu, dôkazom splnenia ktorej podmienky bolo platné územné rozhodnutie o umiestnení predmetnej stavby. Vychádzajúc zo skutkových zistení je v danej veci nesporne preukázané, že v danom prípade Okresný úrad v Žiline odbor ŽP vydal rozhodnutie o umiestnení stavby č. 2001/02071/OU- ŽP/Za zo dňa 28. septembra 2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2. apríla 2002 a následne stavebný úrad - obec Belá vydal rozhodnutia o predĺžení jeho platnosti, v dôsledku čoho platnosť označeného územného rozhodnutia bola predĺžená až do dňa 31. decembra 2010. Správne orgány z uvedených dôvodov preto dospeli k správnenému záveru, že návrhu navrhovateľa na obmedzenie vlastníckeho práva p. A. k predmetným dotknutým pozemkom nie je možné vyhovieť, pretože územné rozhodnutie v čase rozhodovania o tomto návrhu stratilo platnosť.

Správny bol teda úsudok žalovaného, keď konštatoval, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je súladné so všeobecne záväznými predpismi, pretože zo skutkových zistení je zrejmé, že územné rozhodnutie vydané Stavebným úradom obcou Belá č. 2001/0271/OU-ŽP/Za zo dňa 28. septembra 2000 stratilo platnosť 31. decembra 2010 a súčasne poukazom na skutkové zistenia danej veci, konštatoval, že závažnou právnou otázkou v tejto veci je, či v prípade, ktorý je predmetom tohto rozhodovania, bolo možné vydať rozhodnutie o vyvlastnení, ktoré v intenciách § 110 ods. 2 stavebného zákona musí byť vydané na podklade právoplatného územného rozhodnutia o umiestnení stavby.

Odvolací súd v danej súvislosti dáva do pozornosti žalobcu, že predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o návrhu žalobcu na obmedzenie vlastníckeho práva, a preto povinnosťou súdu v rámci súdneho prieskumu bolo preskúmať rozhodnutie žalovaného v rozsahu predmetu, o ktorom konal a rozhodol, rozsahom ktorého bol správny súd viazaný. Predmetom správneho konania a rozhodovania správnych orgánov oboch stupňov v danej veci a teda aj predmetom súdneho prieskumu bol návrh na obmedzenie vlastníckeho práva a nie návrh o predĺžení platnosti územného rozhodnutia. Platnosť územného rozhodnutia môže stavebný úrad predĺžiť na žiadosť navrhovateľa (§ 40 ods. 3, veta prvá stavebného zákona) v konaní o predĺžení platnosti územného rozhodnutia, ktoré je samostatným návrhovým konaním, predmetom ktorého je skúmanie podmienok podmieňujúcich predĺženie platnosti územného rozhodnutia v intenciách §§ 32 a nasl. stavebného zákona. Konanie o vyvlastnenie alebo obmedzenie vlastníckeho práva je samostatným návrhovým konaním (§ 112 ods. 2 stavebného zákona), predmetom ktorého je skúmanie podmienok podmieňujúcich vyvlastnenie alebo obmedzenie vlastníckeho práva v intenciách §§ 108 a nasl. za účelom preukázania, že vyvlastnenie alebo obmedzenie vlastníckeho práva je v súlade s cieľmi a zámermi územného plánovania a ten sa dokazuje územným rozhodnutím, ktoré musí byť platné. Platnosť územného rozhodnutia je zákonnou podmienkou pre vyvlastnenie alebo obmedzenie vlastníckeho práva, na ktorú stavebný úrad v konaní o vyvlastnenie alebo obmedzenie vlastníckeho práva prihliada z úradnej povinnosti vychádzajúc z územného rozhodnutia o umiestnení stavby, ktorým rozhodnutím je stavebný úrad viazaný. Vzhľadom k uvedenému konaniu o vyvlastnenie alebo obmedzenie vlastníckeho práva musí predchádzať územné konanie o vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby, resp. územné konanie o predĺžení platnosti pôvodne vydaného územného rozhodnutia.

Odvolací súd vo vzťahu k uvedenému súčasne dáva do pozornosti, že súd v preskúmovacom konaní neposudzuje účelnosť a vhodnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy. Preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v zmysle zákona, či postupoval v správnom konaní s účastníkmi konania, či sa vysporiadal s ich námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálili správne svoj právny záver.

Vzhľadom k uvedenému senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov konali a rozhodli v danom prípade v zmysle zákona, v administratívnom konaní postupovali s účastníkmi konania a teda aj so žalobcom, s jeho námietkami vznesenými v správnom konaní sa náležite vypořádali vychádzajúc z objektívnych skutkových okolností veci a svoje právne závery aj riadne odôvodnili v odôvodneniach svojich rozhodnutí.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov považoval námietky žalovaného vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu a súčasne z dôvodov uvedených vyššie nepovažoval námietky žalobcu uvedené v jeho žalobe za relevantné na vyhoviecie jeho žalobného návrhu, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 220 zmenil tak, že žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov konania v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1, pretože žalobca v tomto konaní nemal úspech.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1 .mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.